

ПАМ'ЯТІ ВЧЕНИХ



Із глибоким сумом та невимовним болем колектив науковців Дніпровського державного університету внутрішніх справ розділив зі своїми колегами з Харківського національного університету внутрішніх справ непоправну втрату – завершення земного шляху видатної особистості, наставника та Вченого з великої літери. На 73-му році життя перестало битися серце **Володимира Анатолійовича ГРЕЧЕНКА** – доктора історичних наук, професора, заслуженого працівника освіти України, завідувача кафедри гуманітарних дисциплін та українознавства ХНУВС.

Володимир Анатолійович був людиною виняткової ерудиції, глибокої інтелігентності та невтомної наукової енергії. Його становлення як ученого розпочалося ще у 1981 році, коли він успішно захистив кандидатську дисертацію, присвячену дослідженню ролі преси в ідейно-політичних процесах 1920-х років. Продовжуючи свій науковий пошук, у 1992 році він захистив докторську дисертацію, що стала вагомим внеском у вивчення періодики як джерела політичної боротьби в Україні. Того ж року йому було присвоєно вчене звання професора кафедри історичних та соціально-політичних дисциплін – справі, якій він віддавав не лише свої знання, а й душу.

Професор Греченко залишив по собі колосальний науковий спадок, що налічує понад 500 праць. Серед них – 16 фундаментальних монографій, 55 підручників і навчальних посібників, сотні наукових статей та методичних розробок. Його дослідження історії правоохоронних органів періоду радянського тоталітарного режиму в Україні й розвитку історії права стали класикою для багатьох поколінь правознавців та істориків.

Результати його науково-історичних розвідок знайшли своє втілення і у виданнях Дніпровського державного університету внутрішніх справ. Серед них: монографія «Міліція в Україні в період діяльності Міністерства охорони громадського порядку (вересень 1962 р. – 1968 р.): історико-правниче дослідження (у співавт., 2025); наукові статті «Підготовка кадрів для органів охорони правопорядку в Українській РСР у 1956–1962 роках (на прикладі міліції)» (у співавт., 2024), «Перипетії службової та позаслужбової діяльності комісара міліції В. Г. Гайдамаки (1914–1983)» (у співавт., 2025), «Викриття ухилень від призову на строкову військову службу та хабарництва у військоматах у першій половині 1960-х років (на матеріалах м. Одеси та Одеської області)» (у співавт., 2025).

Як активний член Асоціації істориків України та член редакційної колегії, він до останніх днів сприяв розвитку вітчизняної науки, залишаючись принциповим, відповідальним і відданим своїй справі науковцем.

За вагомий особистий внесок у розвиток держави Володимир Анатолійович був удостоєний почесного звання «Заслужений працівник освіти України» (2017 р.) і низки відомчих нагород, зокрема відзнак «За розвиток науки, техніки та освіти» та «За відзнаку в службі».

Для колег він був мудрим радником і надійною опорою, для студентів – взірцем професійності та людяності. Під його науковим керівництвом путівку в наукове життя отримали науковці, які сьогодні гідно продовжують справу свого Вчителя.

**Висловлюємо щирі співчуття рідним, близьким, друзям та учням
Володимира Анатолійовича. Його ім'я назавжди вписане
в літопис української історичної науки.
Вічна та світла пам'ять великому Вчителю та Людині.**